

MOEDER AARDE

Lieve aanwezigen,
deze min of meer toevallig gekozen datum, de vooravond van Allerzielen,
waarop wij onze doden gedenken, valt prachtig samen met het thema: Moeder
Aarde.

Daar heeft het indianenopperhoofd Seattle mooie dingen over gezegd in zijn
toespraak tot de Amerikaanse regering toen die het land van zijn volk wilde
kopen. Over de doden en Moeder Aarde:

*U moet uw kinderen leren dat de grond onder hun voeten de as van hun
grootvaders is. Leer ze eerbied voor de aarde, vertel uw kinderen dat de aarde
vervuld is van de levens van onze voorouders: **dat de aarde onze moeder is.**
Onze doden leven voort in de stille wateren van de aarde.*

Opgegroeid in de natuur heb ik al vanaf mijn jeugd dat gevoel, van de aarde als
een Moeder.

En ook het gevoel dat de aarde pijn wordt gedaan.

Denk aan de jaren 60/70 vorige eeuw, het nog landelijke Zeeuws-Vlaanderen.
Ik groeide op in het Paradijs, een stille uithoek van een polder dichtbij de
Braakman.

En ik zag op de brede oostelijke horizon de lelijke, vervuilende bouwsels van de
Dow verrijzen.

Iedereen leek er blij mee, werkgelegenheid en zo, dat begrijp ik nu beter dan
toen.

Maar het kon niet op, de groei.

De Club van Rome waarschuwde dat het zo niet langer kon en we weten nu: **als**
daar toen naar geluisterd was, zaten we nu niet zo ver in de
onomkeerbaarheid.

Het is dus maar beter om nu de waarschuwingen ter harte te nemen.

Het gaat me niet alleen om de survival van de mens, wat nu vaak de drijfveer is,
maar om de *ommekeer in denken* over de aarde, als waarde in zichzelf, zonder
de mens.

Elke verandering in gedrag moet van binnen beginnen.

Een copernicaanse wending is nodig in ons denken.

Een denken zoals in de toespraak van Seattle:

Wat er gebeurt met de aarde, gebeurt met de kinderen van de aarde. Als een man op de grond spuwt, spuwt hij op zichzelf. Dit weten wij: de aarde behoort niet aan de mens. De mens behoort aan de aarde.

Dat is ook goed nieuws, want... de aarde gaat haar weg.

Mij kwam onlangs een nog niet gepubliceerd interview met ons aller Broeder Dieleman onder ogen – gaat komen in het blad Volzin.

Hij, ook Zeeuws-Vlaming, heeft net als ik gezien hoe het hele landschap van zijn jeugd, de hele cultuur van zijn jeugd, is verlelijkt en verloederd.

En hij heeft het over intrinsieke waarde van de natuur, de waarde van de natuur in zichzelf, zonder de mens.

Hij stelt daarbij dat juist de christelijke partijen in het verleden de aanzet hebben gegeven om de aarde te exploiteren en leeg te zuigen.

Het heeft te maken met het misverstand dat ‘de mens de kroon op de schepping zou zijn’.

Maar de schepping, zo men wil de vrucht der evolutie, hoe dan ook de aarde, heeft haar waarde in zichzelf.

In tegenstelling tot de mensgerichte interpretaties van de bijbel, zoals die uit het christendom zijn voortgekomen, zien we in de bijbel dat de *hele kosmos* aan bod komt:

Zo lief heeft God de *kosmos* gehad – zegt de apostel Johannes.

In het boek Jona verhoedt God de ondergang van het decadente Ninevé en betreft daarin ‘al die dieren’.

En in de Openbaring wordt een nieuwe hemel en een nieuwe aarde geschetst.

Altijd, tot in de oudste geboden toe, worden de dieren en wordt de aarde in bescherming genomen, in plaats van geëxploiteerd.

Een nieuwe aarde.

Moeder Aarde draagt dat nieuwe begin in zich.

Ze is altijd zwanger van een nieuw begin.

De aarde zal altijd weer haar weg vinden, een nieuw evenwicht vinden, nieuwe soorten ontwikkelen.

We luisteren zo meteen naar *Mother Earth* van Within Temptation, schrik niet, het is een overweldigend nummer, dat tegelijk perspectief biedt.

Voor de aarde, wel te verstaan.
Ik neem de tekst vast met u door.

*Birds and butterflies, rivers and mountains she creates,
but you'll never know the next move she'll make,
you can try, but it is useless to ask why,
cannot control her, she goes her own way.
She rules until the end of time, she gives and she takes,
she rules until the end of time, she goes her own way*

Dit gaat over de groeikracht, de creativiteit en de oncontroleerbaarheid, de niet-maakbaarheid van de aarde.

De aarde zal het redden, ongelooflijk is haar veerkracht.

Daar gaat een enorme troost van uit.

Dat is geen vrijbrief om maar door te gaan, want... de mens zal zich moeten aanpassen aan de aarde.

*With every breath and all the choice that we make
we are only passing through on her way.
I find my strenght believing that your soul lives on
until the end of time, I'll carry it with me.
She rules until the end of time, she gives and she takes
She rules until the end of time, she goes her own way*

Wij mensen zijn maar voorbijgangers, we zijn passanten op *haar* weg.

Een ademtocht – daar gaat ook rust van uit.

Onze zielen worden opgenomen in de adem van de aarde.

Wij leven voort in de energie van de kosmos.

En dan komt er een mannenkoor:

*Once you will know my dear, you don't have to fear,
a new beginning always starts at the end.
Once you will know my dear, you don't have to fear.
Until the end of time, she goes her own way.*

Wees niet bang.

Een nieuw begin kan niet anders dan beginnen aan het eind van iets.

Dingen moeten teloor gaan om iets nieuws geboren te laten worden.

Moeder Aarde draagt het nieuwe begin in zich.

En ze zal altijd haar weg weer vinden, maar wel *haar* weg.

Niet de onze.

We kijken en luisteren naar *Mother Earth*.